

отъ икиндия (пладне) до акшама (вечеръ), кога самъ, кога съ нѣкое отъ децата си, кога съ нѣкой воененъ или цивиленъ заабитинъ, а не рѣдко биваха и християнски първенци.

Тевфикъ бей бѣ сега къмъ 40 години, съ срѣденъ ръстъ и добре сложенъ. Подъ високото и право чело свѣтѣха синитѣ му очи, обикновено живи, подвижни, съ голѣма откритостъ и широта. Това последното говорѣше за широкъ умъ и интелигентностъ.

Той бѣ училъ въ Парижъ.

Като албанецъ по произходъ, той бѣ рицарски откровенъ къмъ всички и точно това търсѣше отъ всѣкиго. Ненавиждаше страхливостъта и малодушието; не скриваше възторга си и отъ истината и героизма, макаръ проявени предъ очитѣ му и отъ единъ рая. Когато разследвали разложкитѣ съзаклятници въ следствената комисия, той ударилъ две плесници на едного отъ тѣхъ само за това, че въ разпита хитрувалъ, като искалъ да мине за отчаянъ ахмакъ. А когато въ началото на юний предъ сжщата комисия билъ изправенъ единъ младежъ отъ Ботйовата чета и отговарялъ на всички въпроси ясно и откровенно, дори и това, че той и стрелялъ и убивалъ, Тевфикъ-бей станалъ отъ мѣстото си, потупалъ героя по рамото, похвалилъ го, че храбритѣ и честни хора така се държатъ, и му далъ едно бѣло меджидие (около 5 лв. зл.).

Като членъ въ следствената комисия по разпита на разложкитѣ съзаклятници, той вече знаеше много нѣщо по организацията на Априлското възстание. Знаеше, че това възстание съ черешови топчета бѣше една смѣшна детинщина на раята, за